

ordine olim inveneram. Sufficiebat ex istis omnibus pau-
ca quædam decerpere. Imò sufficiebat, ea quæ instituto
meo servire poterant, nudè rectisque rationibus *postulare*.
Ipsas verò Postulatorum reddere rationes, non hujus, sed
alterius loci erat. Itaque liberè & absque ullâ demon-
stratione postulo quædam mihi concedi, tanquam extra
dubium posita, idque summo jure. Nam & Geometræ
non solent omnia docere, sed postulare, ut quædam sibi
concedantur, quo facilius, quæ velint, explicent. Factâ
semel concessione securè pergo ad reliqua, tantumque ex
concessis elicio, quantum possum.

Vereor autem, ne illi, qui nostræ Principia Philoso-
phiæ aut contemnunt, aut non assequuntur, & præterea
mathematicis demonstrationibus assueti non sunt, men-
tem meam non sint percepturi. Et his ego de me fateor,
me de Jure Naturæ sententiam fovere haud neotericam,
sed antiquissimam, & penè similem illi, quam Marcus
apud Ciceronem de Legibus applaudente Quinto & Atti-
co fusè prosequitur, nisi quod aliâ viâ & alio ordine unum
ex altero colligam. Placent autem ex Marcianâ Disserta-
tione sequentia.

*Dei naturâ, ratione, potentiâ, voluntate, mente, nu-
mine, naturam omnem regi, præcipuè vero humanam.*

*Humanam naturam esse mentis divine participem,
adeoque inter Deum & Hominem esse aliquam Rationis*
♣

